

טועמים גאולה

עובדות על ימות המשיח, מתוך ציפייה לביאתו במהרה

| בית כנסת של גאולה

לעתיד לבוא, לא יהיה לנו יצר הרע. כאשר נתפלל, אף אחד לא יפריע לנו, וכל אחד ואחד יוכל להתפלל כמו אחד מהחסידיים הגדולים. את תפילת שמונה עשרה נתפלל בקול רם. פשוט, לא נצטרך ללחוש כדי להצליח להתרכז. גם בהזכרת שם ה' יהיו שינויים. בברכות ובתפילה, במקום לומר "ברוך אתה א-ד-נ-י", נקרא את שם הוי"ה, כמו שהוא כתוב.

בעת קריאת התורה, עלולה להיווצר בעיה. כאשר יקראו למלך המשיח לעלות לתורה, יצטרכו להכריע באיזה עלייה מתאים יותר שיעלה. מלך המשיח מגיע משבט יהודה, ולכן כדאי שיעלה "שלישי". מצד שני, המשיח הוא אדם נעלה ביותר, אפילו יותר מהכהן הגדול, אז איך אפשר להעלות את הכהן והלוי לפניו? לפחות, יהיה את מי לשאול את השאלה - את משיח בעצמו!

דבר אחד ברור, אחרי סיום הקריאה לא יעשו 'מי שברך' לחולים, כולם יהיו בריאים לגמרי. במקום זה יבואו הרבה 'מי שברך לרך הנולד', שהרי עתידה אישה ללדת שישה בכרס אחד.

אבא לי סיפר

זכרונות משנות אור בבית חיינו

| הנחת אבן הפינה

מאת החייל אלעזר חפר:

השנה: תשמ"ח. זה כבר כמה שנים טובות שמדברים על הרחבת 770. משפחת החסידים התרחבה, והמקום צר מלהכיל את קהל התמימים ואנ"ש. עסקני חב"ד הציעו לפני הרבי כמה וכמה הצעות כיצד להרחיב את 770, אך הרבי פסל את כולם.

סוף סוף, לאחר מאמצים מרובים, נמצאה הדרך המתאימה להרחבה. הנחת אבן הפינה לאגף החדש שיתווסף נקבעה לתאריך י"ז אלול תשמ"ח (שנת הקבוצה של אבי). לקראת המאורע הנדיר, נודע שהרבי עתיד להשתתף במעמד, וכמובן שכל החסידים נהרו לראות את הרבי.

האבן שיועדה להיטמן באדמה הייתה מונחת על האדמה, ולפתע ניגש הרבי להרימה ולהטמינה באדמה. האבן הייתה כבדה מאד, ואחד הבחורים שנכח במקום חשב שעליו לעזור לרבי. אך הרבי הביט בו במבט חריף, שכנראה נחקק בלב כל הנוכחים, וכמו שתיאר לי אבי, שהמבט זכור לו עד היום.

לאחר שהרבי טמן את האבן באדמה בעצמו, נטל הרבי את חפירה שהוכן במקום, וגרף מהחול לכיסוי האבן.

אצלנו בקבוצה

מיומנו של 'פנסאי' צעיר

גינני | אוהב לשאול שאלות, אם כי לא חייכן | תמיד זוכר להקשיב לתשובות...

| פשוט לעבוד!

שניאור מספר:

חבר'ה, אני מספר לכם משהו בתנאי. בתנאי שלא תגלו לאף אחד. אני לא מבין כל כך למה אנחנו צריכים לבוא ל'פנסאים'. היי, אל תקפצו. לא אמרתי שאני לא נהנה שם. זה הרי ברור שנהנים. גם לא אמרתי שזה לא משפר אותי. המלמד ב'חדר' דווקא ציין אותי לשבח בשבוע שעבר ואמר שמאד השתפרתי בלימוד גמרא. אבל מה ייצא מזה? את זה אני לא מבין.

ביום שני, כשהעזתי לספר לחברי בהפסקה על השאלה שמנקרת לי בראש, הם ממש "קפצו" עלי. "מה זאת אומרת מה ייצא מזה?", התריס לויק. "מה אתה רוצה ש'ייצא' לך בדיוק?". גם שמוליק לא היה כל-כך מרוצה. אבל יותר מכולם הפתיע אותי מענדי, שלמרות ביישנותו המפורסמת ממש צעק: "אתה פשוט ילד לא מובן!". קצת נפגעת. הם לא הבינו את השאלה שלי כמו שצריך, ואני ספגתי צעקות.

הסברתי להם בבירור: זעליג טוען, שלימוד הגמרא שלנו הוא לא רק בשבילנו. "להפוך את העולם ע"י לימוד התורה", הוא מקפיד להדגיש, זו לא סיסמא ריקה מתוכן. זה דבר אמיתי. אנחנו משנים את העולם ע"י הלימוד שלנו, ומחישים את הגאולה.

"עכשיו", זקפתי (שוב) את ראשי, "תגידו לי אתם. איך אתם חושבים שילד כמוני יכול לשנות את העולם. ילד ש... ש... (לא כל כך שמחתי לפרט את החסרונות שלי, וגם ככה הם הבינו) משנה את העולם ומזרז את ביאת משיח?", סיימתי.

סיכמנו שנשאל את זעליג בערב, וכך עשינו. כהרגלו, השיב לנו זעליג באמצעות שיחה של הרבי על פרשת השבוע. בפרשה (ובפרשה הבאה) התורה חוזרת על תיאורי הקמת המשכן. בפרשות שעברו, לימדה התורה על ציווי ה' למשה, ובפרשתינו היא מספרת כיצד בני ישראל קיימו בפועל את המלאכה.

הכפילות הזו באה ללמדנו הוראה חשובה לחיים. משה שמע את הציווי מפי הקב"ה בעצמו, ובזמן שהיה בהר סיני והתנהג כמלאך. עשיית המשכן בפועל, לעומת זאת, הייתה בעולם הזה הגשמי, ובאמצעות חומרים גשמיים: זהב, כסף ונחושת.

לפעמים אנו עלולים לחשוב לעצמנו, כיצד יכולים אנחנו, ע"י מעשינו, לבצע את רצונו של הקב"ה. כל אחד מאיתנו יודע בעצמו, עד כמה נמוכה מדרגתו בעבודת ה', ועד כמה נדרש מאיתנו להשתפר. אם כן, כיצד יכולים אנחנו למלאות את הכוונה בבריאת העולם ולהביא את הגאולה?

עלינו לזכור את ההוראה מפרשתנו, בה ניתן לראות בבירור שרצון הקב"ה התבצע דווקא על ידי העבודה בדברים גשמיים.

וכאשר נתעסק בעבודה במלוא המרץ והחיות, נזכה גם אנחנו להשראת השכינה, בבניין בית המקדש השלישי (שגם הוא יהיה כמובן מדברים גשמיים) בביאת משיח צדקנו בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ לקו"ש חכ"ה עמ' 449)

בעין המצלמה

מהט לפעילות הפנסאים

תלוי את מי תשאלו...

לחיילי הפנסאים, המחזה שנראה בתמונות נחשב שגרות ורגיל. עשרות הילדים שלומדים בחיות מיוחדת ב'זאל' הישיבה המרכזית בכפר חב"ד לא מבינים את ההתפעלות הגדולה. הם הרי כאן מדי שבוע.

אדם מן הרחוב שיראה, לא יצליח לכלוא את התפעלות. עשרות ילדים שלומדים בחיות מיוחדת? המילים "שגרות" ו"רגיל" פשוט לא נדבקות למציאות הזו. אם תאמרו לו שמדי שבוע הם מתמידים להגיע, והחיות רק מתגברת, התפעלותו תגדל שבעתיים.

מצד שני, עם כל ההתפעלות, אותו "אדם מן הרחוב" יספס את העומק שמאחורי התמונות. קשה מאד לגלות את הסוד שמאחורי החיות המיוחדת שיש לחיילי הכפר של הרבי בלימוד.

אנחנו, הפנסאים, יודעים את הסוד. הלימוד שלנו הוא מתנה לרבי לקראת י"א ניסן. אנחנו מתכוונים ל"יום מלכנו", והידיעה הזו מוסיפה לנו חיות בלימוד!

מזלו גובר

איחולים לבגיים לחיילים
שיום הולדתם חל השבוע:

מענדי קפלן

ביה

השבועון לפנסאים • יוצא לאור על ידי תלמידי ישיבת תורת"ל המרכזית כפר חב"ד

איך בין א לאמטער נשיק!

גליון 5 • שבת פרשת ויקהל, כ"ה אדר-ראשון תשע"א

חסידישע קוק

היאורי הרבי לגמרא הנלמדת

| זרע שזורע

"מה זרעו בחיים אף הוא בחיים" (תענית ה:)

משמעות עמוקה טמונה במילים "זרעו בחיים". הגמרא בחרה להשתמש בביטוי "זרעו" (ולא "בניו" או "יוצאי חלציו") כדי לרמוז ללמדנו כיצד יהיה "זרעו בחיים". כאשר אדם זורע זרע, יש לו מטרה ברורה - להוסיף בכמות. מזריעת כמה זרעים, תגדל ערוגה שלמה. אם רוצים להיות "חיים" באמת, כמו שצריך, עלינו להתנהג כזרעים. לגרום ליהודים נוספים להיות כמו שצריך.

הדברים אמורים גם בתלמידים ("זרעו" הרוחני) של נשיאי ישראל בכל דור ודור. נשיא הוא ראשי תיבות "ניצוץ של יעקב אבינו". אם ברצוננו לגרום את "אף הוא בחיים" בנשיא הדור, עלינו להתנהג כמו זרעים, שמוסיפים על כמותם הראשונית. רק כך נהיה "חיים".

(ע"פ שיחת יו"ד שבת תשכ"ג)

פארבריינגען בכפר

משפיעים מהכפר מתוועדים

באהבת ישראל נביא את הגואל | שבת פרשת ויקהל תשנ"ב, לפני 19 שנים בדיוק, הייתה הפעם האחרונה לעתעתה שזכינו שהרבי יתוועד עם החסידים. בשבת שאחריה, פרשת פקודי, הרבי כבר לא התוועד בעקבות האירוע הבריאותי שאירע בכ"ז אדר. בהתוועדות דיבר הרבי בסגנון מאוד מיוחד על הענין של "אהבת ישראל", והסביר שזהו התוכן של פרשת ויקהל - להתקהל ולהתאחד עם יהודי נוסף בקיום מצוות אהבת ישראל.

פנסאים יקרים! כולנו יודעים את החשיבות של אהבת ישראל. אנחנו גם יודעים שזו דרכה של ליובאוויטש. אלפי השלוחים בכל העולם מוסרים את נפשם למען הזולת, וגם עשרת המבצעים נועדו לעזור ליהודים אחרים להתקרב לתורה ומצוות. אולם, לפעמים אנחנו שוכחים שאהבת ישראל מתחילה פשוט מאיתנו.

למה הכוונה? לכל אחד מאיתנו יש בכיתה סוגים שונים של ילדים. אלו שנמצאים תמיד במרכז החברה ואלו שנדחקים לשוליים. וכאן ניצבת המשימה שלנו: אם אנחנו באמת חב"דניקים אמיתיים - נשתדל גם בכיתה להתנהג באהבת ישראל. נעזור לילדים אחרים בלימודים, נכניס אותם לחברה. אם עולה בראשנו בדיחה ממש "מוצלחת" שעלולה להעליב את החבר, נתאפק ולא נספר. כך נביא את המשיח!

כאן בכפר חב"ד

הסיפורים שמאחורי המקומות

| מגדלור בלב הכפר

י"ג טבת תשכ"ג. זר לו היה מזדמן לתחנת הרכבת בכפר חב"ד, לא היה יודע את נפשו מרוב תדהמה. עשרות בחורי ישיבה, בחליפות וכובעים חב"דיים ירדו מהרכבת, כשבפיהם שירה אדירה. בראש קבוצת הבחורים צעדו מספר תלמידים, אוחזים בידיהם ספרי תורה. שאר התלמידים אחזו גם הם ספרי קודש; ערימות של גמרות, ספרי 'מפרשים' וספרי חסידות רבים.

היו אלו התלמידים הבוגרים מיישיבת תומכי תמימים המרכזית בארץ הקודש, שעברו למבנה הישיבה החדש בכפר. ה"ישיבה גדולה" החב"דית בארץ 'עברה דירה' לכפר של הרב, ושמחה גדולה הציפה את הלבבות.

בצאתם מתחנת הרכבת, צעדו התמימים בגאון ברחובות כפר חב"ד, תוך כדי שירה וריקודים חסידיים. רק אחרי שהקיפה התהלוכה את הכפר הצעיר, ניגשו התלמידים להיכל הישיבה החדש. ספרי התורה הונחו בארון הקודש, ספרי הלימוד סודרו גם הם בארונות, והתלמידים תפסו את מקומותיהם והחלו בלימוד. לימוד שנמשך עד היום.

...

דרך ארוכה עברה ישיבת תומכי תמימים בארץ הקודש. בהתחלה שכנה הישיבה בתל אביב, שהייתה אז קטנה בהרבה. עם השנים, בשנת תש"ט, נפתחה ישיבה נוספת בלוד, וכעבור שנתיים אוחדו שתי הישיבות לישיבה אחת, "תומכי תמימים המרכזית", שמקומה בשיכון חב"ד בלוד.

השנים חלפו, תלמידים רבים נוספו לישיבה, ובשנת תשט"ז פנו עסקני אנ"ש לרבי, ודיווחו על הצורך בהרחבת הישיבה. במכתבו מט"ז טבת, השיב להם הרבי: "...בנוגע להרחבת ישיבת

הישיבה המרכזית

את הישיבה המרכזית לא צריך להציג בפני 'הפנסאים'. מדי שבוע אנחנו נפגשים ב'זאל', לפחות פעמיים, ללימוד מעמיק של סוגיות הגמרא ושיחות קודש. מתי הגיעה הישיבה לכפר, ומהו הקשר המיוחד של כפר חב"ד והישיבה המרכזית? על כך, בכתבה שלפנינו

תו"ת דלוד . . הנה יש להתעניין בהעברתה . . לכפר החדש. ולפלא שלא הציעו את זה מצד עצמם..." בסיום מכתבו הוסיף הרבי, שדבר זה יועיל לחיזוק הכפר "...בגדר נר לאחד נר למאה..."

כעבור שנתיים, לאחר הכנות רבות, הונחה אבן הפינה לישיבה בכפר בטקס רב רושם. במכתב ששיגר הרבי למשתתפים בהנחת אבן הפינה, ביאר הרבי כיצד קשורה הישיבה לכפר: מעלת לימוד התורה גדולה בכל מקום ובמיוחד בארץ הקודש, אך בפרט בכפר חב"ד שנתייסד ע"י הרבי הריי"צ. שכן, הרבי הריי"צ מסר את נפשו על הפצת התורה. את רוחו זו, להפצת התורה, האציל הרבי הן על תלמידי תומכי תמימים, והן על המקום - כפר חב"ד.

בתחילה נבנה עבור הישיבה בניין אחד, בן שתי קומות. בקומת הקרקע שכן ה'זאל', ומאחוריו חדר האוכל. בשתי הקומות הנוספות הייתה הפנימייה, ובה לנו הבחורים. עם המעבר לכפר, התפתחה הישיבה בצעדי ענק, כשמדי יום נוספים לה תלמידים. ואכן, כעבור חודשים ספורים עלה הצורך להרחיב את הבניין החדש...

בב' אייר תשכ"ג, פחות מארבעה חודשים (!) אחרי תחילת הלימודים בבניין החדש, הונחה אבן הפינה לבניין השני. הרבי ציין בברכתו להנהלת הישיבה שהאגף השני מוקם בחודש השני (מניסן), ואיחל שהדבר יביא להצלחה בלימוד בשתי הבחינות - נגלה וחסידות.

כעבור זמן, הסתיימה גם בניית הבניין השני. הבניין הפך לאולם הלימודים והתפילות המרכזי, המכונה בשפה החב"דית - "זאל". מתחת הזאל, יוחדו כיתות למסירת שיעורים, בהם מתקיימות גם התוועדויות. בשנת תש"מ, הורחבה הישיבה פעם נוספת (ואחרונה לבינתיים), כאשר נוספה קומה שלישית לפנימייה, בבניין הראשון.

...

הישיבה נוטלת חלק נכבד בהווי החסידי של הכפר. אברכים רבים פוקדים את הישיבה מדי יום, ללימוד ותפילה כמו בימי בחרותם. מדי שבת, כמו בחגים החסידיים, משתתפים רבים מתושבי הכפר בהתוועדות בישיבה. וכמובן: חיילי צבאות ה', ילדי הכפר, שלומדים בישיבה מדי שבוע.

נחשים וקסמים

סיפור מתח בהמשכים, עקרה באמת!

פרק ראשון

- מכשף יהודי? -

עליך לנסוע לאפריקה".

באפריקה, גר בן דודו של ז'אק, שהצטרף לכת הקומוניקה. הייתה זו כת של מכשפים, שבעזרת שמות טומאה שהיו בידם ידעו לעשות קסמים רבים.

בן הדוד שמע מז'אק על חברו הבודד, והציע לצרפו לכת. בן הדוד הבטיח גם לארגן למיכאל כרטיס טיסה לאפריקה, אם רק יצטרף לכת.

עד עכשיו, העדיף מיכאל להישאר בפרז', עיר הולדתו. אך כעת, כשנוכח לראות שאין באפשרותו להתקיים בכוחות עצמו, החליט לקבל את ההצעה המפתה.

•

בנמל התעופה שבקונגו, כבר המתין לו אחד מאנשי הכת, שלקח אותו הישר אל המנזר הראשי שלהם באחד הכפרים הנידחים. שם, הוזמן מיכאל לראיון עם מנהיגי המכשפים.

המכשפים התרשמו מהבחור הצעיר שעמד לפניהם, והודיעו לו שלדעתם הוא מתאים להיות בכת. אך הזהירו אותו: "לאגודתנו אפשר להיכנס - אך לא לצאת. אינך חייב לעסוק בכישופים ממש כל ימך; אך איננו מרשים לנטוש את הכת, בשום פנים ואופן!".

המשך יבוא...

תוכן הסיפור התפרסם במדור "בדידי הוה עובדא" בעיתון "כפר חב"ד". תיאור הפרטים הוא להמחשה בלבד